

A szamaritánus nő

Amikor a samáriai nő felfedezte, hogy prófétával áll szemben, tudni akart spirituális kérdésekről: az istentiszteletről, és háttérbe hagyta személyes szükségleteit.

A szamaritánus nő

„Az asszony azt mondta neki: Uram, látom, hogy te próféta vagy!” (János 4:19)

Bevezetés

János evangélista feljegyezte, hogy mindaz, amit írt, arra készítette olvasóit, hogy elhitessék velük, hogy Jézus Krisztus, az élő Isten Fia, és abban, hogy higgyenek, bőségesen legyen életük.

“Ezeket azért írtuk, hogy elhihesd, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és hogy ha hiszel, az ő nevében élhatsz” (János 20:31).

Különösen a szamaritánus nő történetében vannak olyan elemek, amelyek bizonyítják, hogy Krisztus az élő Isten Fia, Dávid Fia az Írásban megígérte.

János evangélista feljegyezte, hogy amikor Jézus megállapította, hogy a farizeusok hallották, hogy sok csodát tett, és hogy sokkal többet keresztelt, mint Keresztelő János, elhagyta Júdeát és Galileába ment (János 4: 2-3), és ennek át kellett mennie Samárián keresztül (Lukács 17:11).

Jézus eljutott Szamariába, Sychar nevű városba, amelynek

területe birtok volt, amelyet Jákob fiának, Józsefnek adott (János 4: 5). Azon a helyen, ahová Jézus ment Sycharban, Jákob fúrt egy kutat.

Az evangélista kiemeli Jézus emberségét azáltal, hogy leírja fáradságát, éhségét és szomját. Amikor megemlítjük, hogy tanítványai elmentek ételt vásárolni, megértjük velünk, hogy Jézusnak enni kell, hogy azért ült le, mert fáradt volt, és amikor a samaritánus asszonytól vizet kért, arra utal, hogy szomjas volt.

Habár az evangélista megközelítésének középpontjában nem az volt, hogy bemutassa, hogy az Úr Jézus szomjazott-e a vízre, mivel nyilvánvalóvá vált, hogy a királyság örömhírét kell meghirdetnie a nőknek, egyértelmű, hogy Jézus testben jött (1Jó 4) : 2-3 és 2 János 1: 7).

Jézus Jákob kútjánál ült, a hatodik óra (dél) közelében (János 4: 6, 8), amikor egy samaritánus asszony megérkezett a kúthoz, hogy vizet merítsen (valakit a város nevével elnevezni, tisztességtelen volt, mert ez bizonyította) hogy egy ilyen egyén nem tartozik Izrael közösségéhez), és a Mester kereste meg, aki megszólította:

– Igyál nekem (János 4: 7).

Az Úr samaritánushoz való hozzáállása (víz kérése) hozta ki azt, ami a nemes férfiak és nők számára a legnemesebb: ész, okoskodás (Jób 32: 8).

A nőnek feltett kérdése számos előzetes ismeret alapján történt. Nem az emberiség legragyogóbb gondolatát fogalmazta meg, de fontos kérdést vetett fel az említett nő és népe előtt:

– Hogyan kérsz zsidóként, hogy igyak tőlem, hogy samaritánus nő vagyok? (János 4: 9).

A zsidók megkülönböztették a samaritánusokat, de Jézus annak

ellenére, hogy zsidó volt, nem tulajdonított jelentőséget ennek a kérdésnek, de az asszony akkor nagyon jól szolgálta célját.

A kérdésben az asszony kiemeli, hogy nő és egyben samaritánus volt, vagyis kettős akadálya volt annak a férfinak, akinek láthatóan inkább féltékeny zsidónak kellett lennie vallása miatt.

Sok kérdés merült fel a samaritánus fejében, mivel Jézus figyelmen kívül hagyta a zsidósággal kapcsolatos gyakorlatokat és szabályokat, amikor vizet kért. – Nem vette észre, hogy nő vagyok és samaritánus? Meg fogja-e inni a vizet, amit adok neki, anélkül, hogy félne a szennyeződéstől?

Isten ajándéka

Miután felébresztette a samaritánus érvelését, Jézus tovább ösztönzi a nő érdeklődését:

– Ha ismered Isten ajándékát, és ki az, aki azt mondja neked: Adj nekem egy italt, megkérdezed tőle, és ő adna nektek élő vizet.

A samáriai asszony nem érte el azonnal Krisztus szavainak kiválóságát, mert nem volt tapasztalata az igazságról

„De a szilárd táplálék a tökéleteseknek szól, akik szokásuknak megfelelően gyakorolják érzékeiket a jó és a rossz felismerésére” (Zsid 5:14).

Ha a samaritánusnak gyakorlott elméje lenne, akkor nem igazán tenné fel a kérdést:

– Uram, nincs mit magaddal vinni, és a kút mély; hol van akkor élő vize?

Az érvelésből láthatja, hogy a samaritánus nő arra

összpontosít, hogy a szükséges eszközök nélkül eljuthasson a vízhez, azonban nem vitatta Jézus állítását az élő vízről.

Figyelembe nem véve Jézus eredeti ajándékát Isten ajándékáról, a következőket elemezte:

– Nagyobb vagy-e Jákob atyánknál, aki kútot adott nekünk, itatta magát abból, gyermekeit és jószágait?

A Jákob kútjánál eltérő víz helyett más alternatívát kínálva a szamaritánus számára úgy tűnt, hogy az ismeretlen zsidó legalábbis elbizakodott, mivel magasabb helyzetbe hozta Jákóbét, mint aki hagyta a kutat, mint örökséget gyermekeinek, és ami abban az időben sok szamaritánus szükségét szolgáltatta.

A következő kérdésekre volt szükség válaszra:

– Nem kell vizet meríteni, és a kút mély! Hol van élő vized?

De Jézus azon dolgozott, hogy annak a nőnek a „meghallgatását” Isten igéje ébressze fel, mert javaslata tudtára adta, hogy valójában magasabb rendű, mint maga az atya, Jákob.

Ezen a ponton volt a szamaritánus hiánya az ismeretekről, mert ha tudta, ki Jézus, egyszerre ismeri meg Isten ajándékát, mert Krisztus Isten ajándéka.

Ha tudná, ki kérdezi: – Adjon nekem egy italt,. Tudnám, hogy nagyobb, mint Jákob atya, és tudnám, hogy Krisztus Ábrahámnak ígért leszármazottja, akiben a föld minden családja meg lesz áldva (1Móz 28:14).

Ha tudná, ki az a Krisztus, látná, hogy a Krisztus által kínált vízen keresztül valójában és törvény szerint Ábrahám egyik gyermekévé válik. Ha ismerné Krisztust, látná, hogy a test szerinti gyermekek nem Ábrahám gyermekei, hanem a Hit gyermekei, az utolsó Ádám (Krisztus) leszármazottai, aki megmutatkozott a világ előtt (Gal 3:26) -29; Róm 9: 8).

Ha ismerné Krisztust, látná, hogy bár része volt az utolsónak, része lehet az elsőnek is, mert az Utódon keresztül minden nép megáldható, mint hívő Ábrahám (Mt 19:30).

Ha ismerné azt, aki inni kért és aki élő vizet kínált neki, látta, hogy Ő Isten ajándéka, mert Krisztus az, aki életet ad a világnak (János 1: 4). Látná, hogy Melkizedek rendje szerint ő a főpap, aki által minden törzsből vagy nyelvből álló ember ajándékokat kínálhat és Isten elfogadhatja őket.

“Felmentél a magasba, fogságba ejtettél, ajándékokat kaptál embereknek, sőt a lázadóknak is, hogy az Úr Isten közöttük lakhasson” (Zsolt 68:18).

Isten tanúskodott arról az áldozatról (ajándékokról), amelyet Ábel felajánlott miatta, aki felemelkedik a magasba, fogságba ejtve, az Isten által alkotott főpapot a nap kezdete és (örök) vége nélkül (Zsid 7: 3), aki Istennek kinyújtott báránként ajánlotta fel magát, és csak általa fogadja el az embereket Isten (Zsid 7:25).

Napi szükségletek

A nő kérdése:

– Nagyobb vagy, mint Jacob apánk? releváns volt, azonban még mindig nem tette lehetővé, hogy azonosítsa, ki az az ember, aki Jákob forrásától kérte a vizet, és ugyanakkor élő vizet kínált

„Aki ezt a vizet issza, megint szomjazik; De aki issza azt a vizet, amelyet adok neki, soha nem lesz szomjas, mert az a víz, amelyet adok neki, olyan vízforrássá válik benne, amely az örök életbe ugrik” (János 4:14).

Meglepő, hogy a szamaritánus nő, akinek bonyolult gondolata volt, amikor rájött, hogy Jézus azt sugallja, hogy nagyobb,

mint Jákob atya, elfogadta javaslatát, hogy olyan vize van, amely megakadályozza, hogy szomjas legyen, ennek ellenére vizet kért tőled. Jákob kútja.

Jézus javaslata egyértelmű volt:

„Aki issza a vizet, amit adok neki, soha nem lesz szomjas”,
és mire vágyott, ha fölösleges vize volt?

Az asszonyt érdekelte Jézus ajánlata, de megértése elmosódott.

Mi készítette az asszonyt arra a vízre, amelyet Jézus kínált neki, pedig a Mester szomjas volt?

A választ a szamaritánus kérése tartalmazza:

– Uram, add ide ezt a vizet, hogy ne legyek újra szomjas,
és ne gyere ide, hogy lehúzzam.

Manapság már szinte elképzelhetetlen az a munka, hogy annak a nőnek vizet kellett szereznie. Ez volt a hatodik óra, amikor a nő vízért ment, hogy kielégítse alapvető szükségleteit.

Míg napjainkban az, amit sokan megértenek alapvető, lényegi értelemben, különbözik attól, amire annak a nőnek szüksége volt, meg lehet mérni, hogy mennyit ért a férfi alapvető esszenciákként. Ha a lényeges veszélyezteteti az evangéliumban felvetettek megértését, akkor mi van ennek az életnek a dolgaival?

Egy férfi, akit a szamaritánus nem ismert, vizet kért, és most elképzelhetetlen tulajdonságú vizet kínált: szomját oltotta, hogy többé ne kelljen vizet inni.

Amikor a nő érdeklődést mutatott az „élő víz” iránt, Jézus azt mondta:

– Menj, hívd a férjedet, és gyere ide. Az asszony így válaszolt:

– Nincs férjem. Jézus így válaszolt:

– Jól mondtad: Nincs férjem; Mert öt férjed volt, és ami most van, az nem a férjed; ezt igazsággal mondtad.

Ne feledje, hogy Jézus nem a nő állapota alapján adott ki értékítéletet, mert Ő maga azt mondta, hogy senkit nem ítél meg test szerint, mert nem azért jött, hogy megítélje a világot, hanem hogy megmentsen (János 8:15) ; János 12:47).

Ezen a ponton a nő Jézust prófétának ismerte fel:

– Uram, látom, hogy te próféta vagy! Érdekes, hogy a szamaritánus nő egyszerre ismerte fel a zsidót mint prófétát, és meglepő módon a következő kérdést tette fel: – Atyáink ezen a hegyen imádtak, és te azt mondod, hogy Jeruzsálem az imádat helye.

Amikor a samáriai nő felfedezte, hogy Krisztus próféta, félretette alapvető szükségleteit, és érdeklődni kezdett az imádat helye iránt.

Szamaritánusként nagyon jól ismerte azt a történetet, amely arra készítette a zsidókat, hogy ne kommunikáljanak a szamaritánusokkal. Ezdrás könyve az egyik félreértést tartalmazza, amely a zsidók és a szamaritánusok között volt, mert a zsidók nem engedték meg, hogy a szamaritánusok Cyrus parancsára segítsék a második templom felépítését (Szerk. 4: 1-24), és az ülepítés azért kezdődött, mert Assíria a szamária városaiba Babilonból olyan embereket telepített, akik a régió lakóhelyére érkeztek, és Izrael népét helyettesítették, akik korábban fogságba kerültek és elfogadták a zsidó vallást (2Ki 17:24 öszt. Ed 4: 2 és 9–10).

Az (istentisztelet) era évezredének helyszínével és a próféta előtt már nem fontos a napi veszekedés kérdése, mert a lehetőség egyedülálló volt: fedezze fel az istentisztelet helyét és az imádat módját.

Kíváncsi tudni, milyen reakció lenne napjainkban, ha egy keresztény felfedezné, hogy próféta előtt áll? Melyek lennének

azok a kérdések, akik prófétaként mutatkoztak be?

Úgy képzem, hogy ha a mai keresztények találnak egy prófétát, a kérdések a következők lennének: – Mikor veszem meg a házamat? Mikor lesz az autóm? Mikor megyek férjhez? Kit fogok feleségül venni? Férfi vagy nő lesz a gyermekem? Mikor fizetem ki az adósságaimat? Meggazdagodom? Stb.

De amikor a samaritánus felfedezte, hogy próféta előtt áll, tudni akart spirituális kérdésekről, földi szükségleteit háttérbe szorítva. Nem volt fontos tudni, hogy lesz-e férje, vagy abbahagyja-e Jákob kútját, hogy vizet szívjon. Az istentiszteleti hely kérdése generációk óta folyt, és ez egy olyan lehetőség volt, amelyet nem lehetett kihagyni.

A kijelentéssel:

– Látom, hogy te próféta vagy! azt gondolhatjuk, hogy a nő megértette, mi történik valójában.

Ellentétben más zsidókkal, akik vallásosságuk, legalizmusuk és rituáléjuk szerint ragaszkodtak, Izrael prófétái nem voltak ilyen kötelékekhez kötött zsidók.

Olyan volt, mintha azt mondanám: – Á, most már értem! Olyanok vagytok, mint Illés és Elizeus, próféták, akiket nem könyörögtek más népekkel, mivel mindketten más nemzetekhez mentek, sőt árvák, özvegyek stb. Otthonába is beléptek. Csak prófétaként, hogy egy samaritánus nővel kommunikáljon, mivel Illés elment egy özvegy otthonába, aki Sareptában élt, Sidon földjén, és vizet kért tőle:

„Hozz nekem egy kis vizet inni vázában, kérlek” (1Ki 17:10).

Elizeus viszont felhasználta, amit egy gazdag nő, aki Szunem városában élt, felajánlotta neki, akit hasonlóan elneveztek a város nevééről, mint a samaritánus nő esetében (2Királyok 4: 8).

Rendkívül fontos Nikodémus történetét elemezni a szamaritánus nővel összehasonlítva, mert Isten előtt minden erkölcsi és szellemi tulajdonsággal rendelkező férfi, mint Nikodémus esetében, érdem nélkül egyenlő valakivel, ahogyan a szamaritánus esetében nő.

istentisztelet

Ekkor válaszolt Jézus:

- Asszony, hidd el, hogy eljön az óra, amikor sem ezen a hegyen, sem Jeruzsálemben nem fogod imádni az Atyát.

Jézus megtanította a samáriai asszonyt, hogy eljött az idő, mert az istentisztelet már nem volt hegyhez kötve, legyen az Jeruzsálem vagy Samaria hegye.

Jézus arra kérte a szamaritánus asszonyt, hogy higgyen benne és kövesse tanítását

- „Nő, hidd el ...” (21. vers). Ezután a zsidók és a samaritánusok közös kérdésével foglalkozik:
- „Imádod, amit nem tudsz; szeretjük, amit tudunk, mert az üdvösség a zsidóktól származik ”.

Bár a szamaritánusok megértették, hogy imádják Istent, mégis anélkül imádták, hogy ismernék. A szamaritánusok feltétele az, amelyet Pál apostol az efezusi keresztényeknek ábrázolt:

„Ne feledje tehát, hogy korábban testben pogányok voltatok, és akiket a testben körülmetéletlenek neveztek, az emberek keze által körülmetélésnek hívták; Hogy abban az időben Krisztus nélkül voltatok, elszakadva Izrael közösségétől, és az ígért szövetségei számára idegenek vagytok, reménytelenetek és Isten nélkül vagytok a világon ” (Ef 2:11 -12).

Az Isten imádására való hajlandóság nem biztosítja az ember számára az igazi imádó feltételét, mert a zsidók is imádták és imádták azt, amit tudtak, mert az üdvösség a zsidóktól származik (János 4:22), azonban az ilyen imádat nem volt szellemben és igazság szerint (23. v.). A próféták tiltakoztak ezen a tényen:

„Mert az Úr azt mondta: Mert ez a nép közel áll hozzám, szájjal és ajkával tiszteljen engem, de a szívük elfordul tőlem, és az irántam való félelmük csak az emberek parancsaiból áll, amire utasítást kapott ” (Iz 29:13).

Jézus kijelentése megegyezik a zsidókkal és a szamaritánusokkal, mivel mindketten úgy gondolták, hogy imádják Istent, azonban imádatuk olyasmi volt, ami csak a szájból származott, de távol a „veséktől”

„Te ültetted őket, és meggyökeresedtek; nőnek, gyümölcsöt is teremnek; a szádnál vagy, de távol a vesédtől ” (Jer 12,2).

Jézus bemutatja az imádat valódi fogalmát, amikor azt mondja:

– „De eljön az óra, és most van, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát; mert az Atya keresi azokat, akik imádják ” (23. v.).

Istent imádni csak lélekben és igazságban lehet, ellentétben az ajkakkal való imádattal, amely csak ajkakkal utal az Istenhez való „megközelítésre”, megjelenése van, azonban a szív továbbra is elidegenedett Istentől.

Mit keres az Atya? Igaz imádók, vagyis azok, akik lélekben és igazságban imádkoznak. A Szentírás szerint Isten szeme az igazakat, a híveket keresi a föld színén, mert csak azok szolgálhatják őt, akik az egyenes utat járják be „Szemeim a föld hívőire néznek, hogy velem ülhessenek; aki egyenes úton jár, az engem fog szolgálni ” (Zsolt 101: 6), amely ellentétben áll Izrael népének állapotával: „Mégis mindennap

keresnek engem, örömet szereznek útjaim megismerésében, mint olyan emberek, akik igazságot cselekszenek, és nem hagyják el Istenük jogát; az igazságszolgáltatás jogait kérik tőlem, és örülnek, ha Istenhez nyúlok ” (Ézs 58: 2).

Vagyis Isten közel áll azokhoz, akik őt hívják, azonban azokhoz, akik igazságban hívják őt „Az Úr közel áll mindazokhoz, akik őt hívják, mindazokhoz, akik igazságban hívják őt” (Zsolt 145: 18).

Csak az Istennek az „igazságban” való hivatkozásával szakad meg az ellenségeskedés, és a közösség újra helyreáll addig a pontig, hogy az ember Istennel rendeződik „És feltámasztott minket magával, és a mennyei helyeken ültetett minket a Krisztus Jézusban” (Ef 2: 6).

Hogyan hívhatjuk meg Istent igazság szerint? Belépni az igazság ajtaján. Csak azok kapnak igaz dicséretet Istennek, akik belépnek az igazság kapuján (Zsolt 118,19). Csak azok hűek és igazak, akik belépnek az Úr ajtaján (Zsolt 118,20), és csak ezeken vannak az Úr szeme.

Jézus egyértelművé teszi, hogy: – „Isten Lélek, és fontos, hogy azok, akik imádják, lélekben és igazságban imádják őt”, miért, Isten Lélek, és Jézus hozzáteszi, hogy az általa mondott szavak szellem és élet (János 7:63), ezért , ahhoz, hogy lélekben és igazságban imádhassuk, szükséges, hogy az ember a vízből és a Lélekből szülessen (János 3: 5), a Krisztus által kimondott szavakból.

A szamaritánus nő bizonyossága

Annak ellenére, hogy mindennap szükség van vízhozásra, ami jelezte a nő szerény állapotát, mivel nem volt rabszolgája, reménykedett benne. Annak ellenére, hogy nem tartozik az izraeli közösséghez, biztos volt benne:

– Tudom, hogy a Messiás (akit Krisztusnak hívnak) eljön; amikor eljön, mindent be fog jelenteni nekünk.

Honnan jött ilyen bizonyosság? Most az ilyen bizonyosság a Szentírásból származott. Bizalma határozott volt, mivel nem számított arra, hogy magán kútja vagy saját férje lesz. A Szentírás nem ígért pénzügyi vagy családi javulást, de jelezte, hogy el kell jönnie Krisztusnak, az Isten és az emberek közötti közvetítőnek, és mindent megismertet az emberekkel, ami Isten országára vonatkozik.

Tekintettel a nő bizalmára a Szentírás iránt, Jézus kinyilatkoztatja magát:

– Vagyok, beszélek veled! Miért tárta fel magát Jézus annak a nőnek, ha más bibliai szakaszokban arra utasítja tanítványait, hogy senkinek ne árulják el, hogy Ő volt a Krisztus? (Mt 16:20) Mivel az igazi vallomás az, amely abból a bizonyosságból fakad, amelyet a Szentírás Krisztusról ad (János 5:32 és 39), és nem csodás jelekből (János 1:50; János 6:30).

Abban a pillanatban megérkeztek a tanítványok, és értetlenkedtek, hogy Krisztus egy nővel beszél

– „És eljöttek a tanítványai, és csodálkoztak, hogy asszonnyal beszélt; mégsem mondta senki neki: Milyen kérdések vannak? vagy: Miért beszélsz vele? (27 v.).

A szamaritánus nő elhagyta szándékát, és a városba szaladt, és felszólította a férfiakat, hogy vizsgálják meg, hogy a Jákob forrásánál lévő zsidó-e a Krisztus

„Az asszony otthagya a korsóját, bement a városba, és így szólt azokhoz a férfiakhoz: – Gyertek, nézzetek meg egy férfit, aki mindent elmondott nekem, amit tettem. Nem ez a Krisztus? (28. és 29. o.)

Mivel egy nő akkor másodosztályú polgár volt, nem erőltette

meg a hitét, inkább arra buzdította a férfiakat, hogy menjenek Jézushoz, és elemezzék szavait. A városiak elmentek és Krisztushoz mentek.

– „Így elhagyták a várost és hozzá mentek” (30. v.).

Ismét nyilvánvalóvá váltak egy igazi próféta jegyei: – „És megsértődtek benne. De Jézus azt mondta nekik: “Nincs próféta becsület nélkül, csak az országában és az otthonában” (Mt 13:57). A külföldiek körében Jézust prófétaként tisztelték meg, aki különbözött hazájától és otthonától (Mt 13:54).

A tanítványok könyörögtek a Mesternek:

– Rabí, egyél. Jézus válaszolt nekik:

– Van ennivalóm, amit nem ismersz.

Felfogásuk továbbra is az emberi szükségletekre összpontosult. Ekkor Jézus kijelentette nekik, hogy „éhes” Atyja akaratának és munkájának elvégzésére. Milyen munka lenne? A válasz a János 6. versében található:

„Ez Isten műve: higgy abban, akit küldött”.

Míg tanítványai tudták, hogyan kell olvasni azokat az időket, amikor ezt a világot beültették és betakarították (János 4:34), Jézus „látta” az Atya szüretének fehér mezejeit. Attól a pillanattól kezdve, amikor Krisztus megmutatta magát az aratóknak, már megkapták a világban a bérüket, és az örök életre szóló betakarítás már megkezdődött, és a vetőnek és az aratónak is örült az elvégzett munka (36. v.).

Jézus idézetet idéz: „Az egyik a vető, a másik az arató” (37. v.), És figyelmezteti tanítványait, hogy arra kaptak megbízást, hogy arassanak olyan területeken, ahol nem működtek (38. v.). Milyen mezők ezek? Most azok a mezők, amelyeken Jézus készen állt az aratásra, a pogányok. Soha nem dolgoztak a pogányok között, most megbízást kaptak arra, hogy dolgozzanak a pogányok között, mivel mások már megtették ezt a

misztériumot, vagyis néhány próféta, mint Illés és Elizeus, a pogányokhoz ment, előrevetítve azt a küldetést, amelyet teljesíteniük kellett (v. 38).

A nő vallomása miatt, aki azt mondta:

– Mindent elmondott, amit tettem, a szamaritánusok közül sokan hittek Krisztusban. Tetszik? Mert azt mondta:

– Mindent elmondott, amit tettem, Jézus elment a (a szamaritánusokhoz) és két napig velük maradt, és hittek benne az ő szavak (János 4:41).

Nem csak az asszony tanúsága szerint hittek Krisztusban, hanem azért, mert Krisztus meghallgatásakor, amikor meghirdette nekik a mennyek országát, azt hitték, hogy valóban ő a világ Megváltója (János 4:42).

torzítások

Míg a Szentírás és Krisztus célja az volt, hogy az emberek higgyék, hogy Ő a világ Megváltója, Isten Báránya, aki eltünteti a világ bűnét stb., Napjainkban különböző típusú evangéliumok léteznek, amelyek nem hirdetik Isten igazi munkája, vagyis: hogy az emberek hisznek Krisztusban, mint Isten követében.

Reményeik szerint nem az a világ jön, amelybe Krisztus eljön, és elviszi azokat, akik hisznek vele (János 14: 1–4), de ragaszkodnak ennek a világnak a dolgaihoz és vágyaihoz.

Sok hamis tanító felhívja az óvatlanok figyelmét, rámutatva napi szükségleteikre. Miért? Mivel a férfiak igényei elhomályosítják az érvelést, és nem hagyják, hogy elemezzék a lényeges logikai kérdéseket. A hamis tanítók beszéde mindig rámutat a mindennapi élet szükségleteire, hogy megzavarják az óvatlanokat, mivel beszédek hiúak.

Van, aki érdeklődésének megfelelően veszi körül magát a tanárokkal, és mesékhez fordul (2Tim 4: 4). Mások Krisztust nyereségforrásnak tartják, és kiválasztják azokat, akik meg akarnak gazdagodni (1 Tim. 6: 5–9).

De vannak olyanok is, akiknek megjelenik az istenfélelem, ami csak egy másik vallás, mert üzenetük árvákra és özvegyekre irányul, akik a szegények ügyéért küzdenek és anyagi javakra szorulnak, de tagadják az evangélium hatékonyságát ., mert ellentmondanak az alapvető igazságoknak, például a halálból való jövőbeli feltámadásnak és Jézus visszatérésének (2Tim 2:18 és 3: 5;)

„Miért, mi a remény, az öröm vagy a dicsőség koronája? Nem vagy a mi Urunk Jézus Krisztus előtt sem, amikor eljön? (1Th 2:19).